

DE VISCHKEURING.

Door K. DEZUTTERE,

Seretaris van den Hoogen Raad der Zeevisscherij.

In de voornaamste kustmijnen en binnenlandsche vischmijnen is thans een stelsel van vischkeuring in voege, dat dikwijls in opspraak gekomen is en somtijds aanleiding gegeven heeft tot vinnige perspolemieken. Dit stelsel is gesteund op artikel 3 par. 4 der politiewet van 16-24 Augustus 1790, dat aan de gemeenteoverheid de bewaking toekent op de degelijkheid van den verkoop der eetwaren per gewicht of per maat aangeboden, alsook op de gaafheid der voedstoffen te koop aangeboden.

Alzoo komt het dat, bijna overal, de visch, vooraleer in de mijn te kunnen verkocht worden, door gemeentelijke keurders moet onderzocht geweest zijn, dat zij door hen in kwaliteiten gerangschikt wordt, en dat de keurders alle nuttige aanduidingen daarbij voegen, die den wezenlijken staat der visch doen kennen.

Anderzijds, bepaalt artikel 2 der wet van 15 Mei 1870 dat het verboden is den vischhandel te belemmeren door het opleggen eener keuring der visch vóór den voorkoop.

Het minste dat men van de bestaande gemeentepraktijken op gebied van vischkeuring zeggen kan, is dat zij met de verbiedende bepalingen der wet van 15 Mei 1870 onvereenigbaar zijn.

Men kan gemakkelijk aannemen en zelfs uitdrukkelijk goedkeuren dat, bij ontstentenis van het Middenbestuur, de gemeenteoverheid, in het belang der openbare gezondheid, hare volle politiemacht uitoefene, ten opzichte der te koop gestelde vischwaren, en deze laatste aan een methodische keuring onderwerpe. Het uitdrukkelijk verbod der vóórafgaande keuring bestaat niettemin, en als de gemeente het zoover drijft niet alleen de degelijkheid der vischwaar, maar zelfs de handelskwaliteit derzelve vast te stellen en deze kwaliteit doet afroepen, gaat zij niet alleen hare politiemacht te buiten, maar maakt ze zelfs inbreuk op het begrip der handelsvrijheid. De gemeente heeft zich slechts om de eetbaarheid der visch te bekommeren.

Wij staan bijgevolg voor een formeele onwettelijkheid, tegen dewelke herhaaldelijk een heftig verzet gedaan geweest is. Tevergeefs. Men moet toegeven dat er, zedert 1870, een groote omkeer in de behoeften en in de wetgeving plaats gehad heeft. Een stel van wetten en verordeningen namelijk beheerscht den handel in eetwaren, in het opzicht hunner gaafheid, en dit niet het minst wat de vischconserven betreft.

Een reden om de versche visch aan het algemeen regiem te onttrekken, als de vischconserven er aan onderworpen zijn, kan bezwaarlijk uitgedacht worden. Dit is des te meer waar daar het slachtvleesch een bijzondere keuring te doorstaan heeft, waarvan al de bijzonderheden « mutatis mutandis » op het vischvleesch kunnen toegepast worden.

Men oordeele. Ingevolge de wet van 4 Augustus 1890, mag het slachtvleesch noch verkocht noch te koop gesteld worden, als het niet voorafgeandelijk door een keuring voor de voeding geschikt bevonden geweest is. Het keurrecht valt ten laste der belanghebbenden.

Het slachtvleesch in het Rijk ingevoerd ontsnapt natuurlijk niet aan deze schikking; het keurrecht valt ten laste der invoerders.

Deze schikkingen worden nader bepaald door verscheidene koninklijke en ministerieele besluiten, onder andere door dit van 23 Maart 1901.

De vleeschkeurders worden genoemd door den gemeenteraad, mits goedkeuring van den minister van Landbouw. Blijft de gemeente dadeloos, zij worden van ambtswege door den Koning benoemd. In grondbegin wordt het ambt van keurder door een veearts uitgeoefend; nochtans, mag de keurdienst ook waargenomen worden door personen, die door een bijzonder examen het bewijs gegeven hebben van de vereischte kennis. Dit examen, de vereischte kennis en de jury worden bepaald door het ministerieel besluit van 31 Maart 1901, volledigd door dit van 23 Juni 1923.

Al de bijzonderheden van den dienst worden verder van overheidswege geregeld. Onnoodig er op aan te dringen dat, niet meer dan de politiewet van 16-24 Augustus 1790, de wet van 4 Augustus 1890 aan de bestuursoverheid macht verleent om de hoedanigheid der eetwaren aan te duiden en af te roepen. Het valt in het oog dat wat in het belang der openbare gezondheid geacht wordt voor alle eetwaren en voornamelijk voor het slachtvleesch, het niet min is als visch-

vleesch in het spel is, alware het slechts om de onhebbelijkheden van den bestaanden toestand op dit laatste gebied te doen verdwijnen.

Alleen moet er voor gezorgd worden, wat de visch betreft in de gemeentemijnen- en markten te koop gesteld, dat het keurrecht begrepen zij in het mijnrecht of het marktgeld van den verkooper geeischt. De fiskaliteit die op de zeevisch drukt is reeds zwaar genoeg, opdat alle nieuwe lasten van dien aard krachtdadig afgewezen worden.

Als besluit verzoeken wij het Congres te willen oordeelen of het, in het algemeen belang en in het belang der openbare gezondheid, wenschelijk is dat de keurdienst van de zeevisch, naar het voorbeeld van dien van het slachtvleesch van hoogerhand, krachtens de wet van 10 Augustus 1890, ingericht worde.
